

Miguel de Cervantes Saavedra
DON KIHOT
(Zbirka Klasje - III. letnik; DZS 1993)

Nastopajoče osebe: -plemič don Kihana - don Kihot
-njegova ljuba - Dulsineja Toboška (Aldonza Lorenzo)
-njegov konj - Rosinant
-njegov oproda - Sančo Pansa

Don Kihot je zelo rad prebiral viteške knjige. To mu je prešlo v navado in knjige so ga tako zasvojile, da se mu je začelo mešati in odločil se je, da bo postal vitez. Tako se je odpravil proti graščini, kjer bi ga določili za viteza. Ko je prišel do krčme, ki ji je pravil grad se je don Kihot najprej postavil na kolena pred krčmarjem in ga prosil, da ga povitezi. Don Kihot je mislil, da mu bo krčmar res izpolnil njegovo največjo željo - postati vitez, a ga je krčmar le okoli prenašal in vsem svojim gostom povedal zanj, da so se mu vsi posmehovali in se nočevali iz njega.

Pred prvim bojem je don Kihot molil k Dulsineji. Kmalu je spraval v nezavest najprej prvega, nato drugega mezarja, ki mu nista nič hotela. Don Kihot je za kratek čas rešil hlapčiča kmeta, a ga je le-ta ko je hlapec hotel oditi, še bolj pretepel. Don kihota je kmalu pretepel hlapec, ker je užalil njega in njegove gospodarje. Rešil ga je kmet - sosed - Pedro Alonso. Pri don Kihotu doma je vladala panika, saj so njegovi domači mislili, da je mrtev. Kmalu zatem se je prikazal in je odšel spat. Prikazali so se župnik, gospodinja, brivec in njegova nečakinja. Hoteli so se znebiti knjig - jih zažgati. Don Kihot si je priskrbel oprodo - sosednjega kmeta z imenom Sančo Pansa.

Drugič, ko je šel na pohod, je ubral isto pot kot prvič, čez Montielsko polje. Kaj kmalu se je don Kihot spopadel z mlinom na veter a ga je mlin poškodoval in mu zlomil sulico. S Sančem Pansom sta odšla naprej in kmalu je don Kihot napadel meniha, ki sta v kočiji peljala neko biskajsko gospo. Vstopil je v kočijo in ji rekel, naj gre v Toboso, naj poišče Dulsinejo Toboško in ji omeni kakšno reč je naredil le zanj, da bo videla, česa vsega je zmožen. Nato ga je napadel biskajec in spopad se je začel. V tem spopadu bi don Kihot skoraj pokončal biskajca, a mu je biskajska gospa rečila življenje. Biskajec je tako moral k Dulsineji. Don Kihot pa je imel nekakšen balzam za zdravljenje.

Rosinant je, ko je zagledal kobile na paši, odšel k njim, da bi se malo pokratkočasil. A ko so to opazili gonjači, so Rosinanta zbili na tla. Nato sta don Kihot in Sančo Pansa hotela rešiti Rosinanta, kar jima je tudi uspelo, a sta jih skupila onadva. Prišla sta do krčme, za katero je don Kihot menil, da je grad in tam so ga pokrpali z obliži. Tudi Sanča so oblepili z obliži. V kolibi, kjer so prespali don Kihot, Sančo, mezar in kamor je kasneje prišla Maritorna, so se začeli tepsti. Tepež je preprečil šele stražmojster, ki je rekel, da je don Kihot mrtev. Šele kasneje so ugotovili, da sploh ni mrtev, da je bil le v nezavesti. Ko sta se odpravljala iz krčme, nista hotela plačati za prenočišče in vse drugo kar sta dobila, zato so oprodo začeli z rjuho metati v zrak. Nato so ga spustili in lahko je odšel, a vzeli so mu torbo. Nekaj časa sta jahala in zagledala sta dva oblaka, za katera je don Kihot mislil, da sta dve vojski, ki se bosta ravnokar spopadli. Nato se je vključil tudi don Kihot in napadel ovce, za katere je mislil, da so vojaki. Pastirji so ga nato dobro okamenjali in odšli. Kmalu sta se ustavila in Sanču se ni ljubilo več naprej, zato je Rosinantu zvezal sprednji nogi in tako sta se tam ostavila. Sančo je začel pripovedovati zgodbe. Nato

sta odšla. Kmalu je don Kihot videl na sproti hodečega človeka, za katerega je mislil, da je vitez, ki je nosil Membrinov šlem. V resnici to sploh ni bil Membrinov šlem, ampak le posoda za britje. Odjahala sta naprej in kmalu sta opazila prikljenjene ljudi v verige in don Kihot se je odločil, da jih bo rešil. Najprej jih je spraševal za imena, in ugotovil da so roparji, pisci... Ko so premagal kraljevo vojsko, so okamenjali don Kihota in Sanča Pansa. Prišla sta v Sierrro Moreno, kjer sta prespala. A Gines, ki sta ga rešila, je Sanču sunil sivca. Odšla sta v gore. Don Kihot je Dulsineji napisal pismo. Don Kihota so medtem spravili domov, a čez mesec dni se je don Kihot spet odpravil na pot.

Tokrat gresta s Sančom k Dulsineji. A je ne najdeta, saj don Kihot misli, da živi v premožni hiši. Ob svitu se don Kihot spet skrije v gozd, Sančo pa gre po Dulsinejo. Sreča ju še z dvema kmeticama; ko jezdi izven mesta, ju Sančo Pansa in don Kihot ustavita in poklekmeta pred »Dulsinejo«, a le-ta se ne zmeni zanj. Odjezdila sta proti Barceloni. Končno sta prispela v Barcelono, kjer je prišlo do spopada in sicer med vitezem Belega meseca in don Kihotom. Zmagal je vitez Belega meseca, zato je moral don Kihot za eno leto domov in »počivati«. Vitez je bil bakalaver Samson Carrasco. Nato sta rečila še eno stavo in odjezdila naprej. S Sančom sta prišla domov in don Kihot je povedal zgodbo o tem, da mora biti eno leto doma in se je odločil, da bo postal ovčar.

Kmalu je don Kihot lahko le še ležal na postelji. In ker je vedel, da bo kmalu umrl, se je odločil da napiše oporoko. To je tudi storil. Čez nekaj dni je umrl.